

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

8. LISTOPADU 2015

Z obsahu:

O manželské věrnosti

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 21. října 2015

- strana 2 -

Všechno ve jménu

Ježíše Krista

- strana 4 -

Suma o darech

svatého Josefa (3)

Isidoro Isolani OP

- strana 5 -

Věřit v Boha Stvořitele

P. Dr. M. Lugmayr FSSP

- strana 6 -

Homosexualita

není vrozená

- strana 7 -

Homosexuálem

se člověk nerodí, ani se
jím nestává

Rozhovor s italskou

profesorkou bioetiky

Giorgii Brambillovou

- strana 8 -

Matice cyrilometodějská -

25 let obnovené činnosti

spolku (2)

Mgr. Jaroslava Krejčí

- strana 10 -

Návrat

marnotratného syna (1)

- strana 12 -

Frontispis „Bible moralisée“ z první poloviny 13. stol., Codex Vindobonensis 2554

O manželské věrnosti

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
21. října 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V minulé meditaci jsme uvažovali o důležitých slibech, které rodiče dávají dětem, jakmile jsou v lásce zamýšleny a počaty v lůně.

Můžeme dodat – a stojí za povšimnutí –, že celá rodinná realita se zakládá na slibu. Identita rodiny se zakládá na slibu. Lze říci, že rodina žije ze slibu lásky a věrnosti, který si muž a žena vzájemně dávají. Obsahuje závazek přijmout děti a vychovávat je, ale uskutečňuje se také péčí o staré rodiče, ochranou a opatrováním nejslabších členů rodiny, vzájemnou pomocí při uskutečňování vlastních vloh a přijetím vlastních omezení. A manželský slib se rozšiřuje ke sdílení radosti a utrpení všech

otců, matek a dětí ve velkodušné otevřenosti lidskému soužití a obecnému dobru. Rodina, která se uzavírá v sobě, je jakýmsi protirečením a umrtvuje slib, který jí dal zrod a umožňuje jí žít. Nikdy nezapomínejme, že identita rodiny je vždycky slib vztahující se na celou rodinu i na celé lidstvo.

V dnešní době se vážnost věrnosti slibu rodinného života zdá velmi oslabena. Na jedné straně proto, že špatně chápané právo hledat za každou cenu a v jakémkoli vztahu vlastní zadostiučinění je povyšováno na neoddiskutovatelný princip svobody. Na druhé straně proto, že vztahové životní svazky a závazky k obecnému dobru jsou svěřovány výlučně donu-

covací moci zákona. Ve skutečnosti však nikdo nechce být milován pouze kvůli tomu, co má, anebo z povinnosti. Láska stejně jako přátelství mají svou sílu a svoji krásu právě v tom, že rodí určitý svazek, aniž by odnímalý svobodu. Láska je svoboda, slib zakládající rodinu je svobodný, a to je krásné. Bez svobody není přátelství, bez svobody není láska a bez svobody není manželství.

Svoboda a věrnost si tedy neodporují, ba dokonce se vzájemně podporují jak v mezilidských, tak v sociálních vztazích. Pomysleme na škody, které v civilizaci globální komunikace způsobuje inflace nedodržených slibů v různých oblastech a shovívavost k nedodržování daného slova a přijatých závazků! Ano, drazí bratři a sestry, věrnost je slib závazku, který potvrzuje sám sebe růstem ve svobodné poslušnosti danému slovu. Věrnost je důvěra, která „chce“ být reálně sdílena, a naděje, která „chce“ být pěstována

Dokončení na str. 4

Vsíle Kristova kříže můžeme všechno a zvítězíme. To je jeden z základních pilířů naší katolické víry. Jistě tomu věříme, ale jednáme a žijeme podle toho? Vzorem, jak zapojit tuto pravdu do praktického života, jsou dnešní světci (v liturgickém slavení má přednost neděle) – Čtyři korunovaní. Oni všechno, co dělali, konali v síle znamení kříže. (str. 4) Už jsme někdy zkusili doopravdy veškeré své i to nejběžnější konání dělat s jasným úmyslem, že je ve spojení s Ježíšem, ve znamení kříže? Myslím, že kdo to zkusil, už nikdy nemůže jednat jinak. Síla, která z toho pramení, má takový účinek, že kolikrát má pak člověk pocit, že to ani není on, kdo koná, ale že to jde všechno jaksi samo a člověk je jen nástrojem. Ale to není „samo“, je to právě Ježíš, který – když je pozván – vede si nás v každém díle, ba i tehdy, když máme dojem, že věci nejdou podle nás. Kdo by tedy změnil ono vnitřní štěstí a pokoj, který člověk prožívá, když se nechá vést i v těžkých chvílích jen svojí láskou k Ježíši a Boží láskou k člověku?

Proč o tom tolik mluvím? Je totiž smutné vidět lidi, kteří hledají sílu pro svůj boj s životními těžkostmi, se zlem, ale neumějí

přijmout Ježíšovo křížem vydobyté bohatství; mimo jiné je to i ono znamení kříže dělané s vírou. Nedávno jsem na to slyšel reakci: „To není tak snadné, vše začínat křížem, modlitbou! Kdo z nás to dělá?“ Vím o lidech, kteří to dělají, a jistě takové znáte i vy. Copak na nich nevidíme, že jejich život a všechno jejich konání má úplně jinou dimenzi? Jak by byl život jednodušší, kdybychom dělali to, co můžeme a co nám Ježíš nabízí, zvláště když to až tak moc nestojí...

V minulém čísle Světla jsme uveřejnili výzvu k podepsání petice proti novele zákona o registrovaném partnerství. Vracíme se k tématu homosexuality, abychom umožnili vědecký pohled na to, že homosexuálem se člověk nerodí ani se jím nestává. (str. 7-9) S tím úzce souvisí i krátká katecheze o stvoření, skrze niž můžeme lépe pochopit, kým je člověk, jaký je jeho cíl, kam směřuje. (str. 6-7) To se vlastně projevuje i v původním poslání Matice cyrilometodějské, jak se dočteme hned na následujících stránkách. (str. 10-11) A nabízí se k tomu i slova kardinála Maura Pia-

Editorial

cenzy, že církev má hlásat milosrdenství, nesmí však přitom rezignovat na pravdu a požadavky křesťanského života. (str. 11) Ano, je jistě obtížné žít s nepřírozenými sexuálními sklony, ale to neznamená, že máme s nimi v tichosti souhlasit a přijímat je jako samozřejmost; může být obtížné žít manželskou věrností, a to i ve chvílích, kdy se partnerova láska vytratí; stejně tak může být obtížné zůstat bez manželky, pokud se manželství rozpadne – ale nikdy to není důvod k tomu, aby se změnila pravda, kterou dal do svého stvořitelského záměru o člověku Trojediný Bůh. Copak na světě nejsou těžkosti? A copak Ježíš nevzal tuto tíži na sebe, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil?

Mohla by nás v té souvislosti napadnout slova, která jsem už také slyšel: Jak k tomu přijdou ti, kteří zůstali věrni pravdě a slovu, které dali Bohu ve svátosti? Odpověď může znít tvrdě: Lidé to mají mnohdy postavené obráceně – může-li klesnout jiný, mohu i já. Ale kdo chce patřit Bohu, je nucen říci: Mohou-li obstát druzí, nemusím padnout ani já. Zvláště, když mohu žít v síle, kterou mi dává Ježíš...

Daniel Dehner

Dnes tě Duch Svatý zavede do společnosti dvou žen. Připravuje ti poučení o skutečné velkodušnosti srdce, k jakému nás má přivést láska k bližnímu. Pros ho nejen o světlo, ale také o skutečnou odvahu potřebnou k opravdové lásce.

Nejdříve zavítáš do Sarepty. Je to za časů proroka Eliáše. Žije tu vdova, kterou Ježíš připomněl ve svém prvním kázání v nazaretské synagoze. Pro hříchy královského domu trpí země suchem a hladem. Tato chudá a opuštěná vdova a její milované dítě už nevidí před sebou žádné východisko. Až snědí to poslední, co jim ještě zbylo, čeká je smrt.

A právě do toho nejnuznějšího domu posílá Hospodin za takové situace svého vyhládlého proroka, aby se tato vdova postarala i o něho. Mohlo by se zdát, že nečekaný host jen urychlí smutný konec, jaký hrozí tomuto domu. Ale právě okolnost, že vdova se s Božím prorokem podělí i o to poslední, otevře pro všechny nečekanou cestu k záchraně. I ty můžeš v Sareptě s nimi přisednout ke stolu, i na tebe se dostane: *Když udělala podle Eliášových slov, jedla ona, on i její syn po drahný čas.*

I v situaci krajní nouze platí Ježíšova slova: *Nepečujte úzkostlivě a neříkejte: Co budu jíst?*⁽¹⁾ I za takových okolností je možno myslet na druhé, kteří jsou ve stejné nebo ještě horší nouzi. Má snad tvoje solidární starost o druhé začínat teprve v době, až budeš mít pocit, že o tebe je dobře postaráno? Ani bída a strádání ti nemají dát zapomenout na nouzi bližního, naopak, je to příhodná příležitost, abys ji začal chápat a pocíťovat tak, jak prožíváš svou vlastní, takže bližního můžeš milovat jako sebe samého. Takový je zákon *nebeského království*. Pán přece slíbil každému, kdo toto království opravdu hledá: *všechno ostatní mu bude přidáno*⁽²⁾.

Nebeský Otec, který ti ukládá, aby ses s bližním rozdělil i o to poslední, *ví, že to všechno potřebuješ*⁽³⁾. Milovat Boha také znamená bezvýhradně přijímat jeho lásku, tedy i jeho způsob, jakým nám projevuje svou lásku a péči. Jestliže nás ujistil, že se o nás otcovsky postará, co může být ušlechtilějšího, než spojit se s ním nezištně právě v této starostlivosti o bližní. Taková soucitná a bezvýhradná láska a starostlivost o druhé je také správným projevem

Míra pravé velkodušnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Ta chudá vdova dala více než všichni ostatní.

tvé lásky k Otci, protože svědčí o tvé bezmezné důvěře v jeho dobrotu a věrnost. Jak by mohl zapomenout a nepostarat se o toho, kdo se v souladu s jeho největším přikázáním stává nástrojem jeho otcovské starostlivosti?

Posílněn pokrmem u sareptské vdovy se nyní odeber do jeruzalémského chrámu. Ježíš tu právě odsoudil náboženskou praxi, jaká nemá s jeho královstvím nic společného. Zavrhuje pokrytectví, které se rozmohlo u náboženských představitelů a které je úplným opakem pravého náboženství, protože Boha neuctívá, ale uráží. Ti pokrytci totiž zneužívají náboženství a víru prostých lidí k vlastní oslavě a obohacení. Na jejich adresu vysloví opakovaně neúprosné *Běda vám!*⁽⁴⁾ a varuje tak i tebe před špatným příkladem.

Postav se spolu s Ježíšem na chrámovém nádvoří v blízkosti pokladnic a využij tuto chvíli ke zpytování svědomí, zda také nepodléháš pokušení stavět na odiv svou nábožnost, ať už před druhými, nebo i sám před sebou. Pro příklad nemusíš chodit daleko. Stačí pozorovat samolibé zbohatlíky, jak okázale vkládají do chrámových pokladnic své bohaté dary. Neprojevují tak štědrost a obětavost, nýbrž spíše svou nadřazenost nad těmi, kteří si tak velké dary nemohou dovolit. Jak se mezi nimi může cítit chudá vdova? I ona chce přinést Pánu svůj dar. Nevkládá ho do pokladnice okázale, spíše by chtěla před zraky lidí skrýt ty dva penízky, které svírá v dlaní. A přece je to dar, za který se nemá co stydět. Vždyť *dala více než všichni ostatní.*

Ježíš nemůže zamlčet, jaké má v jejím skutku zalíbení, a obrací k němu všechnu pozornost. Mezi jejím darem a dary bohatých je zcela zásadní rozdíl. Ona nepřinesla do chrámu něco z toho, co jí přebývá, ale všechno, co jí zbylo. Ona jediná prokazuje Bohu opravdovou úctu, když mu obětuje všechno, co má, neboť tak Pánu také projevuje naprostou odevzdanost a důvěru, že ji nenechá na holičkách.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 17,10–16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal na ni: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“ Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme.“ Eliáš jí řekl: „Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdni se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!“ Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahný čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. čtení – Žid 9,24–28

Kristus nevešel do svatyně zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by

Dokončení na str. 5

Nejde tedy o to, zda dáváš málo, nebo mnoho. Bůh se nedívá na to, kolik dáváš, ale kolik si ponecháváš. Ten, který ti dal úplně všechno a nakonec *obětoval sám sebe*, může jistě právem očekávat, že i ty mu dáš *všechno*. Vzpomeň si na smutek mládence, kterému chyběla odvaha překročit právě tento práh.⁽⁵⁾ A přitom byl tak blízko Božímu království! Neboj se pro lásku k Bohu a bližnímu odevzdat se bezvýhradně Pánu, který *zachovává věrnost na věky, zjednává právo utlačeným a dává chléb lačným*⁽⁶⁾. *Budeš mít poklad v nebi.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 6,31; ⁽²⁾ Mt 6,33; ⁽³⁾ srov. Mt 6,32;

⁽⁴⁾ srov. Mt 23,13–39; ⁽⁵⁾ srov. Mk 10,22;

⁽⁶⁾ Žalm 146,6–7; ⁽⁷⁾ srov. Mt 6,20;

Všechno ve jménu Ježíše Krista

Dne 8. listopadu si katolická církev připomíná svaté Čtyři korunované, jejichž úmrtí se datuje přibližně do roku 306. Připomeňme si legendu, která se o těchto mučednících pro víru traduje.

Čtyři korunovaní byli bratři a jmenovali se Sever, Severián, Karpofor a Viktorín. V martyrologiu jsou uvedeni jako Simpronián, Klaudius, Nikostrát, Kastorius a jako pátý je uveden Simplicius – podle tradice spoludělník, který přijal křesťanskou víru, za niž položil se jmenovanými bratry svůj život.

Oni čtyři bratři pracovali jako kameníci v mramorových lomech v Panonii. U ostatních dělníků byli oblíbeni pro ochotu a laskavost, i představení je měli rádi pro jejich pracovitost a obratnost. Jenom jedno se jim nelíbilo: že byli křesťany.

Pohanský spoludělník Simplicius pozoroval s podivem, jak je požehnána jejich práce. Jednoho dne šel ke Klaudioví a prosil ho: „Prosím tě, udělej, aby toto železo bylo tvrdé a již se neulomilo!“ Klaudius vzal dláto, požehnal je a řekl: „Ve jménu Pána Ježíše Krista ať zůstane toto železo tvrdé a celé!“ A od této hodiny se dláto již nezlomilo.

Avšak při práci se Simpliciovi často ulomil kus mramoru, a tak byla pokaždě na celá práce. Simplicius viděl, že se to křesťanským dělníkům nestává. „Kdy-

bych i pro mramor měl požehnání!“ myslil si. Prosil své křesťanské přátele, aby mu prozradili, čím mají takovou moc i nad kamenem. Odpověděli mu, aby se stal křesťanem, že potom také dostane takovou milost. Simplicius se nerozpakoval a dal se pokřtít. A od té doby jako oni začínal každou práci ve jménu Pána Ježíše a poznamenal ji znamením svatého kříže.

Když jim jednoho dne pohanský dozorce vytýkal, že začínají každou práci znamením kříže, a tázal se jich, zdali toto znamení působí, že se jim každá práce daří, odpověděli: „Ano, tak tomu je! V síle tohoto znamení konáme všechnu práci svých rukou.“

A tak též vykonali svou poslední práci, své mistrovské dílo, své nejkrásnější dílo životní. Když se zdráhali vyrobit sochu boha Asklepiea a klanět se obrazu slunce, byli předvedeni před soudce a vyslyšáni: zůstali pevní. Ani bičováním nebyli pohnuti k nevěrnosti. Řekli: „Máme jen jedinou starost, abychom nezahynuli na věčnosti, jejíž oheň hoří věčně. Čím vy nás strašíte, toho se nebojíme, čím nám lichotíte, to nás nepohne. Bojíme se jen věčného trápení.“

Věrně vytrvali až do posledního dechu ve jménu Pána Ježíše Krista a v síle znamení svatého kříže. Byli bičováni a trpěli i další muka, některé legendy uvádějí, že byli ubičováni k smrti. Je popsáno i mučení ve vroucím kotli a topení ve vodě, zejména při týrání Klaudia. Jinde je uvedeno, že po bičování jim byly na hlavy vsazeny železné koruny s bodci a nakonec v olověných sudech byli potopeni do řeky Sávy.

V 5. století byly jejich relikvie umístěny v římské bazilice na kopci Monte Celio, kde jejich kult vzrostl. Jsou považováni za patrony kameníků, sochařů a stavitelů.

Hlavní zdroj: Naše světla

O manželské věrnosti – dokončení katecheze ze str. 2

společně. Mluvme-li o věrnosti, napadá mne, co vyprávějí naši staří, naši prarodiče: „Kdysi stačilo uzavřít dohodu podáním rukou, protože existovala věrnost slibu.“ I tento sociální fakt má totiž původ v rodině, v rukodání muže a ženy vydávajících se na společnou cestu životem. Věrnost slibům je skutečně mistrovské dílo lidství! Hledíme-li na smělost jeho krásy, lekáme se, ale pokud jeho odvážnou houževnatostí pohrdneme, jsme ztraceni. Žádný vztah lásky, žádné přátelství, žádná forma přízně, žádné štěstí obecného dobra nedosáhne výše naší touhy a naší naděje, pokud nenastane tento zázrak duše. Říkám „zázrak“, protože síla a přesvědčivost věrnosti nás navzdory všemu nepřestanou vábit a udivovat. Vážnost

daného slova, věrnost slibu nelze koupit a prodat. Nelze jej vynutit silou, ale ani opatrovat bez obětí.

Žádná jiná škola nemůže naučit pravdě lásky, pokud to neučiní rodina. Žádný zákon nemůže uložit krásu a odkaz tohoto pokladu lidské důstojnosti, jestliže jej osobní svazek lásky a plození nevypisuje do našeho těla.

Bratři a sestry, je nezbytné, aby se věrnosti lásky dostalo znovu společenské vážnosti. Je třeba navrátit společenskou vážnost věrnosti lásky. Je nezbytné vyprostit z podzemí každodenní zázrak milionů mužů a žen obrozujících svoje rodinné základy, z nichž každá společnost žije, aniž by je mohla jakkoli jinak zaručit. Nikoli náhodou je tento princip

věrnosti slibu lásky a plození vepsán do Božího stvoření jako trvalé požehnání, je muž je svěřen svět.

Pokud svatý Pavel tvrdí, že v rodinném svazku se tajemně zjevuje rozhodující pravda také o svazku Pána a církve, znamená to, že církev samotná tady nachází požehnání, které je třeba opatrovat a z něhož je vždycky třeba se poučit, dříve než se začne vyučovat a ukázněvat. Naše věrnost slibu je nicméně svěřena milosti a milosrdenství Boha. Lásky k lidské rodině v dobrém i ve zlém je pro církev otázkou cti! Kéž nám Bůh dá dostát výši tohoto slibu.

A modleme se za synodální otce: Pán ať žehná jejich práci, kterou vynakládají tvořivou věrností v důvěře, že Pán – jako první – je svým slibům věrný.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Suma o darech svatého Josefa (3)

SUMA O DARECH SVATÉHO JOSEFA (1522)

[Věnování díla papeži Hadriánovi VI.]⁽¹⁾

NEJBLAŽENĚJŠÍMU HADRIÁNOVI VI.,

z nebeského milosrdenství,
z jednomyslné volby Otců kardinálů
a z osvětlení Ducha Svatého

nedávno zvolenému
římskému veleknězi,

nejsvětějšímu Otci světa,
BRATR ISIDORO ISOLANI

Milánský,

z Řádu kazatelů, na boloňské univerzitě
nehodný bakalář posvátné teologie,
po pokorném políbení nohou⁽²⁾
přeje dlouhou a šťastnou vládu.

Itálie, NEJBLAŽENĚJŠÍ OTČE, kterou nesmrtelný Bůh po skončení jejího císařského majestátu korunoval jedinečnou trojí zlatou korunou, a tak ji ustanovil vůdkyní křesťanského světa,⁽³⁾ čekala na váš příchod uprostřed krutých válek, Božích trestů a prolévání mnoha slz, kdy ona, paní národů a vůdkyně provincií, seděla osamocená.

Nyní však tento váš příchod vidí jako něco nejpříznivějšího, přinášejícího s sebou znamení radosti, jež se všude šíří, a předem ohlašujícího – jako krásné paprsky vycházející jitřenky – šťastnější časy.

Rozdělená na frakce, z kropená krví věřících, plačící nad svými občany vyhnanými z domova, vzdychající nad zabráním mužských a ženských klášterů a nařikající nad mnichy, kteří jsou odsouzeni k žebrání, vnímá ve vás světlo seslané shůry, z celé duše vás usilovně prosí a přitom touží políbit vaše nohy a nazírat a jakoby tváří v tvář vidět svatost, rozvážnost, zbožnost a moudrost vašeho přestátého pontifikátu.

I když je má mysl naplněna velkými myšlenkami, píši vám jen nemnohé, neboť mnohost těchto myšlenek působí, že si vzájemně překážejí.

Můj duch mě však vede k tomu, abych vás velebil chválami pro vaše rozhodnutí, která obdivují katolické akademie. Maje-

stát vašich mravů se snaží závodit s výškou vaší důstojnosti, takže záříte ozdoben obojím, což mě stejným způsobem oslňuje.⁽⁴⁾

Proto Italové mění svůj smutek v radost, když zdáli vidí, jak s vámi přichází Boží moc a jak je celá země pokryta mlhou ctností vaší svatosti. Já, který jsem červ a ne člověk, přicházím vám blahopřát a pokládám před váš trůn, který v sobě spojuje nebeské a pozemské žezlo, dílo, které v jednom svazku shrnuje nejvyšší vrcholy zásluh svatého Josefa, jemuž se dostalo velkého jména Božího otce. A jistě nikoliv lehkovážně já sám věřím, že na prosby nejsvětějšího Josefa bude Itálii vrácen mír.

Vás pak, nejsvětějšího Otce křesťanského světa, který jste Abrahám vírou, Mojžíš vůdcovstvím, Áron kněžstvím, David pomazáním a Petr autoritou, pokorně prosím, abyste nařízením, svým příkazem a svým zákonem přikázal, aby celá církev slavila každoroční, slavnostní a radostné svátky ke cti svatého Josefa, a to s nejvyšší pečlivostí, nesmírnou uctivostí a apoštolskou úctou.

Touto pak úctou říše bojující církve obdrží sílu shůry, a když bude církvi navrácen mír, bude na barbarské národy vylévána voda svatého křtu a národům bude hlášáno Kristovo jméno.

Kéž na prosby snoubence Královny nebes a toho, kterému bylo dáno vznešené jméno Božího otce, matka Asie, nad níž není nyní nic krásnějšího, opustí Mohameda a poddá se vašemu žezlu a kéž je uctívá Jeruzalém, který ukřižoval Ježíše, našeho Pána, před jehož božstvím se na nebesích třese bázní andělské vojsko.

Zrovna tak čteme, že mnozí římská papežové ustanovením každoročních slavností dosáhli pro katolický lid míru a získali nebeskou pomoc pro svatý způsob života.

Bud' te, nejblaženější Otče, zdrav dlouze a šťastně.

V Bologni v konventu svatého Otce Dominika o slavnosti Letnic 1522.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán Maria Filip OP

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hříchy.

A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

Evangelium - Mk 12,38-44

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod zámkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“

Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů.

Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Poznámky:

⁽¹⁾ Slova tohoto věnování nám dnes mohou připadat až příliš exaltovaná. Je však třeba mít na paměti, že odpovídají době svého vzniku, svému zvláštnímu literárnímu druhu a v neposlední řadě nejvyššímu postavení toho – totiž papeže –, kterému jsou adresována. V rozdělení tohoto věnování na odstavce nesledujeme latinský originál, nýbrž španělský překlad B. Llamery OP. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Až do minulého století bylo zvykem, že věřící při audienci pozdravovali papeže políbením jeho nohy. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Tedy po slávě Římské říše, kdy Itálie byla sídlem císařů, následuje sláva papežství s jeho symbolem trojí koruny neboli tiáry. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Isidoro Isolani se zde snaží vyjádřit, že u Hadriána VI. svatosti jeho papežského úřadu odpovídá svatost jeho osobních mravů a že je naplněn stejnou úctou jak k této svatosti úřadu, tak k oné svatosti osobní. [pozn. překl.]

Ctnost víry je výrazem svobodného odevzdání, které vidí skutečnost ve světle toho, který se zjevil a kterého miluje. „Věříme, protože milujeme.“ (bl. John Henry Newman) Zároveň platí: „Víra hledá porozumění.“ (sv. Anselm z Canterbury) Víra nesměřuje k absurdnímu, nýbrž k tajemnému. „Tajemství naproti tomu není iracionální, ale je přeplněné smyslem, významem, pravdou. Když se tajemství zdá rozumu temné, pak ne proto, že v tajemství není žádné světlo, ale protože spíše je ho tam plno.“ (Benedikt XVI., *generální audience*, 21. 11. 2012)

Víra v Boha Stvořitele, jak vyznáváme v Krédu, nás především staví před tajemství, jehož připomenutí nás vždy zanechává udivené: Vše, co je stvořeno, nemá zůstat jen v sobě – jen v přírodě, nýbrž má být zahrnuto do království milosti. Jakožto v čase žijící bytosti máme sklon k tomu, vnímat to v časové následnosti. Pak, podle našeho závěru, má také příroda nějaký smysl. Ale v uspořádání cílů, příčin nepocházíme z přítomnosti, ale z budoucnosti. A tam je prvně království Kristovo. Jinak formulováno: Je zde stvořené kvůli omilostnění a vyjasnění. Proto je „Beránek zabít od počátku světa“ (Zj 13,8) a my jsme v Kristu „vyvolení už před ustavením světa“ (Ef 1,4). V Kristu, „v němž máme vykoupení, odpuštění hříchů“ (Kol 1,14), „v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, viditelné i neviditelné“ (Kol 1,16). Tak musí člověk s Benediktem XVI. říct: „Stvořený svět není jednoduše jen nějaké pozadí, před kterým se koná spásné Boží jednání, ale je počátkem každého podivuhodného konání.“ (*Generální audience*, 19. 10. 2011) Minulost pro nás není rozhodující, nýbrž budoucnost. A tento počátek je možný, protože

Věřit v Boha Stvořitele

Co tvoří podstatu křesťanské víry v Boha? Když víra musí být založena v tajemství...

konec, nebo lépe budoucnost je žádána. Naše slovo „budoucnost“ („Zukunft“) znamenalo ve vyšší němčině a do 16. století „příchod“ („herankunft“, „ankunft“), italské „avvenire“ a francouzské „avenir“ znamenají podle stavby slova ještě dnes „to, co přijde“. Jeden výraz pro podstatu Boží v apokalypse (Zj 1,4.8) zní „který je, který byl a který přichází“ (ne, který bude!). Tak sem přichází stvoření od Trojjediného Boha a jeho plánu spásy, v jehož středovém bodě stojí Bohočlověk Ježíš Kristus, který se stal kvůli lidem člověkem. Proto nemůže člověk z dvojího důvodu zůstat „přírodní“: nemůže zůstat na rovině lidí a předmětů a je povolán stát se synem v Synu, dítětem Božím.

K tomu prvnímu říká Romano Guardini příznačně: „Věci vznikají z Božího příkazu; osoba z jeho volání. To ale znamená, že Bůh je k jejich Ty povolává – přesněji, že on sám sebe lidem k Ty určuje. Bůh je naprosto Ty k lidem. V tom, že tomu tak je, spočívá jeho stvořitelská Osobnost. Kdyby lidem bylo umožněno vykročit z Božího Ty-vztahu, tedy ne jen od Boha odpadnout, nýbrž učinit to, že by k Němu ontologicky již nestál v Ty-vztahu, ale jen v normativním věcném vztahu stvořené bytosti ke svému Stvořiteli, pak by už přestal být osobou. Stal by se – myšlenka je nesmyslná, cílí ale k srozumitelnému bodu – člověk-věcí, duch-zvířetem. To ale nemůže. Bůh si ho stvořil, určil ho ke svému Ty a je to On, na kom záleží, zda člověk chce nebo ne. V takovém rozměru je Bůh, když člověk pozná-

vá a poslouchá, že uskutečňuje Ty-vztah k Bohu. Kdyby to nekonalo, nepřestává být osobou, protože svou podstatou samotnou, nad kterou nemá žádnou moc, je odpovědí na volání Stvořitele; ale postavil by se svou vůlí do rozporu se svou vlastní bytostí.“ (*Welt und Person*, Mainz/Paderborn 1988, 144 n.)

Člověk není žádná věc, je spíše Ty vůči Bohu a jiným lidem. O druhém povolání, které je ale zde tím prvním, čteme na začátku listu Efezanům: „Požehnan budiž Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás požehnal nejrozmanitějšími duchovními požehnáními v nebesích, v Kristu. V něm nás on takto vyvolil už před ustavením světa, abychom před ním byli svatí a neposkvrnění v lásce, a tím předem určil, že pro něho prostřednictvím Ježíše Krista budeme syny přijatými za vlastní. Tak se zalíbilo jeho vůlí ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém Milování.“ (Ef 1,3-6) Benedikt XVI. vyzdvihl, že „všechno, co existuje, není plodem iracionální náhody, ale je chtěné Bohem, je součástí jeho plánu, v jehož středu je nabídka účasti na božském životě v Kristu“ (*Verbum Domini*, 8). „Ze Slova se tedy rodí skutečnost jako *creatura Verbi* a všechno je povoláno k tomu, aby sloužilo Slovu. Stvoření je místo, ve kterém se odvíjejí celé dějiny lásky mezi Bohem a jeho stvořením; a tak důvodem všeho je spása člověka.“ (*tamtéž*, 9)

Člověk je osoba, protože je vztažen k Bohu a k jiným lidem. Toto vztažené bytí je mu úkolem uskutečňovat v uzná-

▶ váni a lásce. Když je člověk takto stvořen, pak je jeho stvoření svobodné jen tehdy, když Bůh sám v sobě je společenstvím osob. Křesťanská víra v Boha Stvořitele je pochopitelná ve své podstatě jen tehdy, když se tato víra vztahuje k jednomu Bohu ve třech osobách. Také ostatní tvorstvo „touží po zjevení Božích synů“ (Řím 8,19). Je dána naděje, že i samotné tvorstvo „bude osvobozeno od poroby porušenosti a vejde pak do svobody a slávy Božích dětí“ (Řím 8,21).

Křesťanská víra v Boha Stvořitele je víra v Trojjediného Boha. Tak se zakládá křesťanská víra v Boha Stvořitele v tajemství Trojice a jejím plánu spásy. V tomto světle musejí být nazírány ostatní výroky nauky o stvoření: že vše je stvořeno dobře, k poctě Boží, svobodně a z lásky, že Bůh pro stvoření nevyžaduje nic před ním existujícího a konečně že tvorstvo je ještě na cestě k poslední úplnosti, kterou mu Bůh odkázal a na které je provází svou prozřetelností. Důležité výroky učitelského úřadu k nauce o stvoření byly prohlášeny na synodě v Konstantinopoli roku 543 a v Braze roku 561, na IV. lateránském koncilu roku 1215, na I. vatikánském (1869–1870) a na II. vatikánském koncilu (1962–1965). Synoda v Lateránu r. 649 vyzvedla hledisko plánu spásy, ve kterém vyznala, že jeden a Trojjediný Bůh je Stvořitel, Opatrovník a Strážce jsoucího. Shrňme společně s katechismem: „Stvoření je *základem* všech spásonosných Božích plánů«, »počátkem dějin spásy«, které vrcholí v Kristu. A naopak Kristovo tajemství je rozhodujícím světlem pro tajemství stvoření: zjevuje cíl, kvůli němuž »na počátku Bůh stvořil nebe a zemi« (Gn 1,1): hned od počátku Bůh myslil na slávu nového stvoření v Kristu.“ (KKC 280)

„Katecheze o stvoření má zásadní význam. Týká se samých základů lidského i křesťanského života, objasňuje totiž odpověď křesťanské víry na základní otázky, které si kladli lidé všech dob: »Odkud pocházíme?«, »Kam jdeme?«, »Jaký je náš původ?«, »Jaký je náš cíl?«, »Odkud pochází a kam směřuje všechno, co existuje?« Obě otázky, totiž o původu a o konci, jsou neoddelitelné. Jsou rozhodující pro smysl a zaměření našeho života i našeho jednání.“ (KKC 282)

Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 7/2015 přeložil -jn-

Homosexualita není vrozená

Vědci přišli na převratnou skutečnost: existuje více bývalých homosexuálů než aktuálních homosexuálů a bisexuálů dohromady

Člověk se jako homosexuál narodí, anebo jen kvůli nešťastným okolnostem ve svém životě odmítne heterosexuální a k homosexualitě se „uchýlí“? Mnozí často vynášejí na povrch tuto „osudovou“ otázku, tvrdíce že určitě existuje nějaký vrozený homosexuální gen, který se čas od času na někom projeví. Teorie o tom, že homosexualita je vrozená, se po jistých obdobích vrací, a to i přesto, že už byla mnohokrát vědecky vyvrácena a její šířitelé se skrze ni snaží změnit mnohé státní legislativy.

K tomuto tématu se vyjádřila také organizace PFOX (www.pfox.org) sdružující rodiče a přátele gayů a bývalých gayů, kteří se z homosexuality vyléčili, a v USA, ve státě Virginia spustila k tomu vzdělávací reklamní kampaň, kterou chtějí šířit reálná vědecká data týkající se výzkumů homosexuality. Její billboardy zvláště upozorňují na zkoumané případy jednovaječných dvojčat – tedy jedinců, kteří jsou geneticky identičtí, a přece nebyla homosexuální orientace u obou – v případě, že se u jednoho projevovala. Ukázalo se, že i přes absolutně stejné DNA měla dvojčata odlišné sexuální tendence. Dnes už je známo minimálně osm důležitých a podrobných vědeckých studií (www.mygenes.co.nz/summary.htm), které se uskutečnily v Austrálii, USA a Skandinávii za poslední dvě desetiletí a které prokázaly, že homosexuálové se jako homosexuálové nenarodili.

Dr. Neil Whitehead, který 24 let pracoval jako vědecký výzkumník pro vládu Nového Zélandu, rovněž v OSN a v Mezinárodní agentuře pro atomovou energii, a který dnes působí na několika japonských univerzitách, podtrhuje, že role genetiky při volbě sexuální orientace je irelevantní: „...pokud vůbec má genetika na to nějaký vliv (o kterém ještě nevíme), tak je to určitě jen sekundární.“ Jednovaječná dvojčata pocházejí z jediného oplodněného vajíčka, což znamená, že

jsou vystavena stejným prenatalním podmínkám a sdílejí naprosto identický genetický materiál.

Z toho vyplývá, že pokud by homosexualita byla vrozenou tendencí, již nastolily geny, tak by výskyt této orientace musel být vždy přítomný u obou jednovaječných dvojčat a ne jen u jednoho. Jak poznamenává Dr. Whitehead: „Od okamžiku, kdy mají identické DNA, musí být identickými na 100 %.“ Tuto hypotézu však popírají skutečnosti, které prokázaly, že „pokud jedno z identických dvojčat cítí přitažlivost ke stejnému pohlaví, tak pravděpodobnost, že jeho dvojče bude také homosexuál, je pouze přibližně 11 % u mužů a 14 % u žen“. Dr. Whitehead kategoricky odmítá teorii, že homosexualita je dána geneticky. „Nikdo se jako gay nenarodí. Převládající faktory, které spustí homosexualitu u jednoho z jednovaječných dvojčat a u druhého ne, musí být faktory *post partum*“ – tedy faktory, které její vznik ovlivnily až po porodu.

Podle odborníků přitažlivost k jedinci stejného pohlaví tedy podmiňují faktory, které spolu dvojčata nesdílejí – něco, co se přihodí jednomu dvojčeti, ale druhému ne, anebo z důvodu rozdílných osobních reakcí na specifické události. Pornografie anebo sexuální zneužívání, nějaká zvláštnost v rodinném prostředí či ve škole – toto všechno jsou faktory, které mohou jednoho z nich ovlivnit tak, druhého jinak. Víme přece, že dvojčata mohou vystupovat při společenském kontaktu rozdílně. Jedno z nich se může cítit osaměle, což ho může přivést k potřebě být akceptován nějakou skupinou osob a v některých případech se z této skupiny může stát komunita LGBTI. Podle Dr. Whiteheada „tyto individuální a svérázné odpovědi jedince na vlastní běžné zážitky, jakož i faktory prostředí jsou oním převládajícím faktorem“.

První významný výzkum o jednovaječných dvojčatech se uskutečnil v Austrálii

► v roce 1991, po něm následovala rozsáhlá americká studie v roce 1997. Podle odborníků jsou dnes hlavním nástrojem pro biomedicínský výzkum národní registry o dvojčatech: „Registry o dvojčatech jsou na bázi moderních studií o dvojčatech. Dnes jsou tyto registry obrovské a jsou v mnoha zemích. V současnosti je v plánu další, gigantický evropský registr, který bude obsahovat 600 000 osob, ale zatím se ten největší vyskytuje v Austrálii. Je v něm zaregistrováno více než 25 000 dvojčat.“

V roce 2002 američtí sociologové Peter Bearman a Hannah Bruecknerová publikovali studii, která se týkala 5 552 párů dvojčat. Všimli si, že mezi jednovaječnými dvojčaty byla přítomna homosexualita v 7,7 % u mužů a v 5,3 % u žen. Táž studie však pozorovala rovněž změny sexuální orientace během života těchto dvojčat a vědci si všimli, že většina těchto „přirozených“ změn v orientaci (tedy i bez zásahu terapeutů) vedla k výlučné heterosexuálnosti, přičemž 3 % z nich měla v minulosti bisexuální či homosexuální citění. Tato data přinesla jeden zajímavý fakt. Počet osob, u kterých se upravila sexuální orientace směrem k výlučné heterosexuálnosti, je mnohem vyšší než aktuální počet homosexuálů a bisexuálů dohromady. Jinými slovy, uzavírá Dr. Whitehead, „bývalých gayů, kteří se vyléčili, je více než současný počet gayů“.

Mánie a tendenční snahy aktivistů LGBTI objevit tolik očekávaný homosexuální gen, který by jim potvrdil normalnost homosexuality, tak prudce naráží na nezvratná a konkrétní data, která jasně potvrzují, že homosexualita nemá nic společného s genetikou ani přirozeností. Spíše než o homosexuálním genu by bylo korektnější hovořit o homosexuálním viru. Totiž, pokud se nikdo nerodí s genem homosexuality, tak potom všichni a zvláště mladé generace riskují kontaminací ideologií gender, kterou v západní Evropě nastolil etický diktát mainstreamové dominantní kultury. I to je odpověď pro ty, kteří se ptají, jak homosexuální „manželství“ či výchova dětí homosexuálně ovlivní životy jiných. Před nemocí, kterou nastolil virus, je potřeba se chránit.

Z *www.lifenews.sk* (25. 1. 2015)
přeložil -dd-

Homosexuálem se člověk nerodí, ani se jím nestává

Rozhovor s italskou profesorkou bioetiky Giorgii Brambillovou
o vědeckých a bioetických aspektech homosexuality

Společností se postupně probojovává ideologie, která ruší pohlavní rozdílnost a prosazuje pohlavní indiferentismus. Jaké jsou kořeny tohoto problému?

Jsou lidé, kteří sice uznávají, že tělo člověka je pohlavně vymezené, avšak tvrdí, že neexistuje rozdíl mezi muži a ženami, a tedy že pohlavnost není determinující. Uvádějí, že důležité je to, jak se osoba cítí. Rozdílnost mezi mužem a ženou je podle nich čistě kulturní záležitostí, což znamená, že muži a ženy jsou takoví, jací jsou jen proto, že je tak od dětství vychovávali. Historicky k takovému tvrzení vedlo více proudů, jako například: hedonistický liberalismus propagující volný sex; freudovský pansexualismus, který spojoval neurózu a různá zranění osoby s potlačováním sexuálních pocitů; kontroverzní Kinsey a jeho teze, že sex je jen obyčejný mechanismus spojený se stimuly a že nemá smysl mluvit o tom, co je a co není normální v sexuální oblasti; a samozřejmě sexuální revoluce, která sex zredukovala pouze na instinktivnost. Hlavní ideologický proud však spočívá v tom, že je nutné člověka osvobodit, a tato svoboda se projeví v liberalizaci sexu.

Neomarxismus, a hlavně autor Marcuse, rozvinul tuto liberalizaci do sféry heterosexuality, když hovoří o „svobodné volbě pohlaví“. Tato myšlenka spolu s ideologií tezí feministky Simone de Beauvoir vyústila do takzvaných „pěti rodů“: mužský, ženský, homosexuální mužský, homosexuální ženský a transsexuál. Feminismus potom nastolil myšlenku, že za společenskou podřízeností ženy vůči muži stojí právě rozdílnost pohlaví a že role muže a ženy v rámci rodiny, které podle feminismu nejsou v žádném případě přirozené, ale pouze kulturně vynucené, představují nespravedlnost. Skutečným ideologickým a společenským výdobytkem by podle nich byl přechod od sexu/pohlaví k „unisex“ (univerzálnímu pohlaví). Unisex se stal emblémem některého typu ob-

lečení, jako džínsy nebo svetry, které mají „sedět“ všem – mužům i ženám. Neexistují žádné zábrany, žádná přirozená fakta, která by měla být platná všude a v každé době. Postupně však už svět přichází k tomu, že myšlenka „multigender“ je prosáknuta relativismem.

Jak to tedy je? Jsme „sexuováni“ (obdárání pohlavím) přirozeně, anebo kulturou?

Od okamžiku početí jsme muži anebo ženy a od genetického pohlaví se formuje gonadické, hormonální a morfologické pohlaví a časem i psychologické pohlaví, které je koherentní s fyzickým, pokud do něj nic nezasáhne a nenaruší tento přirozený vývoj. Sexualita – to, zda jsme muži či ženami, je konstitutivní součástí osoby, je to způsob bytí, projevů a komunikace s jinými; je to „způsob“, jakým bude osoba cítit, vyjadřovat a žít lidskou lásku. Když někdo trvá na tom, že tělesnost nemá žádný význam při plné realizaci lidské osoby, přičemž zachází až do pohlavní neutrality člověka, sám upadá do dualistické a zároveň reduktivistické vize o člověku. Pohlavní rozdílnost je prvotní a ačkoliv má výchova obrovský význam, samotná tělesná – pohlavní rozdílnost předčí výchovu, jakož i kulturní nebo rodičovský vliv. Postačí nám jen prostudovat si neurofyzilogický vývoj dítěte a uvědomíme si, že rod je jednoduše vrozený a nevychází z pokusu dát do souladu pohlaví s rodem, který by „nastolila“ ženě či muži kultura. Kdokoliv, kdo má děti anebo pracuje s dětmi, ví, že dítě se chová jako chlapec anebo jako děvče ještě před tím, než v sobě „objeví“ nějaký rod. Je tomu tak na základě vrozených biologických rozdílů, které určují hlavní cestu ve vývoji. Zrušení těchto rozdílů, jak to chtějí genderoví ideologové a jiní sexuální extrémisté učinit na školách prostřednictvím sexuální výchovy, která považuje dítě jen za jakýsi druh „tabula rasa“ v souvislosti s jeho pohlavní identitou, jen způsobí těžké újmy dítěti. Je to

přímo ohromující manipulace harmonickým vývojem dítěte. A to je skutečně porušováním lidských práv dítěte.

Ve světle těchto poznatků, kde a jak tedy máme umístit homosexualitu v rámci lidské sexuality?

Tvrzení typu „ten muž je homosexuál“ anebo „ta žena je lesba“ nám vnucují myšlenku, že taková osoba je jakoby jinou variantou lidského druhu – odlišnou od varianty heterosexuála. Vědecké poznatky, kterými disponujeme, nám však říkají, že osoby s homosexuálními sklony se narodily se stejnými fyzickými a psychologickými danostmi jako kdokoliv jiný. Homosexuály se tedy nerodíme, avšak ani se jimi nestáváme. Na tomto aspektu trvám. Můžeme hovořit o osobách, mužích a ženách, které mají homosexuální pocity, tendence anebo chování (různé intenzity), ovšem na epistemologické úrovni není možné hovořit o sexuálních odlišnostech, ale pouze o odlišnosti. Sexuální odlišnost je jen jediná a je neredukovatelná – je mezi mužem a ženou. Pokud jde o klinickou úroveň, v mnoha denících se sice objevují manipulující informace, které hovoří o genetických základech homosexuality, ale půjdeme-li do hloubky, lehce pochopíme skutečnost, že muž a žena, kteří mají homosexuální tendence, jsou geneticky vždy jen mužem nebo ženou a homosexuální tendence získali. Van den Aardwag považuje za nejdůležitější faktor vývoje homosexuality propletené vztahy s lidmi na začátku dospívání – vztahy, které představují rozhodující komponent při vývoji osobnosti, a tedy i samotný pohled dospívajícího na sebe sama – jako na muže či ženu.

Pokud se dospívající špatně integruje ve skupině vrstevníků stejného pohlaví, hluboký pocit vyloučení nebo nepřijetí mohou v dospívajícím dítěti způsobit frustraci a následně komplex méněcennosti s ohledem na svoji vlastní mužskost či ženskost.

Tato skutečnost se rodí v hloubi nitra osoby a ne zvenku. Diskriminace ve skutečnosti nezpůsobuje tento komplex, a je třeba si to uvědomit. Avšak právě toto přináší obrovský zmatek do diskuse, až jsme došli do bodu, kdy kdokoliv se k tomu „opovází“ postavit a kritizovat slogany o diskriminaci anebo nesmyslné zákony či didaktické návrhy, je okamžitě umlčen jen obyčejnými ideologickými termíny a ně-

kdy i prostředky „méně intelektuálními“. Toto všechno se děje v rámci neutichajícího militantního gay hnutí, které hraje roli oběti, stalo se pronásledovatelem.

Jaký vliv na sexuální identitu může mít vztah s rodiči?

Kromě toho, co jsem vysvětlila výše, dovolím si přidat ještě jeden faktor, jakousi „prehomosexualitu“, která závisí na rodičích, a zvláště na rodiči stejného pohlaví a podle tří aspektů. První se týká přítomnosti rozdílnosti. Každý z nás vytváří svoji osobnost tím, že se konfrontuje s identitou a rozdílností. Z jedné strany poznává dítě sebe sama, napodobujíc rodiče stejného pohlaví, na druhé straně pozorováním rodiče opačného pohlaví. Toto se děje nejen na poznávací úrovni, ale především na emotivní a afektivní úrovni. Jako dítě vidím a cítím, že máma se mnou mluví, mazlí se se mnou a hraje si se mnou jiným způsobem než otec. A vidím, že máma i otec mají přátele, ke kterým se rovněž chovají rozdílně. A to nejen proto, že mají jiné vlastnosti (chování matky může být velmi podobné chování učitelky a je to určitě víc podobné než chování dědeč-

nařídila, ale jednoduše proto, že chlapci a děvčata mají rozličné postoje a preferují rozdílné hry. Připomenu ono fiasko rozličných gender experimentů, kdy dali kamión děvčeti a panenky chlapcům. Výsledkem bylo, že děvčata si hrála ve stylu „kamión-máma“ mění plenky „kamiónu-dítěti“ a chlapci panenkou bili ostatní chlapce. Proto rodič, když si hraje s dítětem, pomáhá jeho nenucené interakci s dětmi stejného pohlaví, přičemž se dítě vyhne komplexu méněcennosti, který se rodí ve věku dospívání. Právě ten se stává základem pozdějších homosexuálních pocitů. Homosexuální pocity vycházejí z idealizace takových vlastností, které u jedinců stejného pohlaví nejsou, až to skončí erotickou přitažlivostí vůči nim.

Třetí faktor se týká rodičů, kteří se jako pár milují a žijí v pokojné a respektující atmosféře, přičemž své role přijímají s radostí. Role, které jsou čímkoliv, jen ne umělými nebo ponižujícími, či dokonce nařízenými, a které jsou přirozeným projevem identity muže a ženy ve vztahu k sobě samým a ke světu a jejichž vykonávání se děje prostřednictvím vzájemné hluboké lásky a vzájemného přijímání.

Postačí nám jen prostudovat si neurofyzilogický vývoj dítěte a uvědomíme si, že rod je jednoduše vrozený a nevychází z pokusu dát do souladu pohlaví s rodem, který by „nastolila“ ženě či muži kultura. Kdokoliv, kdo má děti, anebo pracuje s dětmi, ví, že dítě se chová jako chlapec anebo jako děvče ještě před tím, než v sobě „objeví“ nějaký rod. Je tomu tak na základě vrozených biologických rozdílů, které určují hlavní cestu ve vývoji. Zrušení těchto rozdílů, jak to chtějí genderoví ideologové a jiní sexuální extrémisté učinit na školách prostřednictvím sexuální výchovy, která považuje dítě jen za jakýsi druh „tabula rasa“ v souvislosti s jeho pohlavní identitou, jen způsobí těžké újmy dítěti.

prof. Giorgia Brambillová

ka anebo strýce). Absence rodiče anebo rozdílnosti (v případě „homorodičů“) má jisté důsledky a existuje o tom mnoho vědeckých publikací.

Druhý faktor se týká sociálních dovedností. Umět si hrát jako si hrají vrstevníci stejného pohlaví, pomáhá dítěti získat vztahové způsoby, které jsou typické pro toto období, a pomáhá také k uznání od ostatních dětí stejného pohlaví. Toto všechno se děje v naprosté spontánnosti. Je to společná zkušenost, přijít do školy a vidět, jak si děti hrají odděleně – děvčata a chlapci. A je tomu tak nikoliv proto, že „homofobní učitelka“ jim to tak

Rozličné psychoanalytické školy podtrhávají absenci otce jako jednu z hlavních příčin homosexuality. „Absence“ v tomto případě ne pouze ve fyzickém smyslu, ale spíše ve vytěsněném – když manželka vytěsní manžela v rodinném životě a z jeho role otce jako hlavy rodiny. Anebo když ho manželka soustavně degraduje nebo slovně ponižuje před očima dětí. Taková matka bude také velmi úzkostlivá, ustrašená, často zároveň dominantní, avšak velmi nejistá právě proto, že se brání mužů, který jí má vést a podporovat.

Z www.lifenews.sk (18. 12. 2014)

přeložil -dd-

Malice cyrilometodějská - 25 let obnovené činnosti spolku (2)

Stanovy z roku 1919 definují účel MCM takto: „*Spolek hájí a upevňuje křesťanství v životě veřejném i soukromém, zvláště pečuje o křesťanský ráz rodin a křesťanskou výchovu dítek ve škole i mimo školu, šíří křesťanské zásady vychovatelské, stará se o hmotné povznesení katolického lidu a zabezpečení katolických škol na celém území republiky.*“⁽¹⁹⁾ Především má: získávat peněžní prostředky na vznik a chod katolických škol a jiných výchovných institucí; přispět k založení státní katolické školy (tedy finančně spravované státem); podávat různé petice, dotazy, žádosti rozličným úřadům, a tak zastupovat rodiče; fungovat na křesťanských základech.

Své úkoly chce plnit prostřednictvím schůzí a sjezdů spolkových či veřejných, kulturně náboženskými přednáškami, rozpravami o oblastech výchovy a rodiny, pobožností a duchovních přednášek; vydáváním a šířením časopisů, knih, brožur, letáků, obrazů a obrázků; získáváním finančních prostředků; zakládáním místních odborů, nesoucích název „Odbory Matice cyrilometodějské“ nebo „Rada křesťanských rodičů a přátel náboženské výchovy“; podporou různých nábožensko-výchovných institucí, českých katolických školských řádů a studentů učitelství.

Členem spolku se může stát každá fyzická či právnická osoba, jejímiž povinnostmi jsou: jednat podle stanov spolku, účastnit se spolkové činnosti, platit členské příspěvky, plnit usnesení valných hromad a výborů, zúčastňovat se akcí spolku. Za zemřelé členy a dobrodince bude sloužena jedna mše svatá ročně.

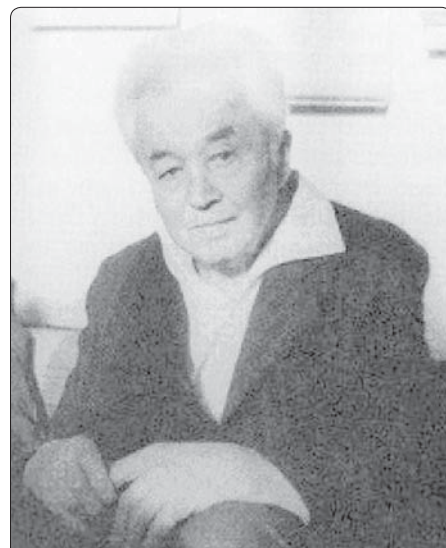
Spolek řídí valná hromada a ústřední výbor skládající se z předsedy, jeho náměstka, jednatele, pokladníka a osmi dalších členů (a 4 náhradníků). Předseda zastupuje spolek, předsedá spolkovým shromážděním, svolává a řídí schůze, podepisuje všechny spolkové písemnosti. Náměstek zastupuje předsedu, pokud ten nemůže plnit své povinnosti. Jednatel má na starosti písemnosti spolku a podepisuje úřední listiny.⁽²⁰⁾

Největšího rozmachu dosáhla Matice od roku 1908 do vypuknutí první světové války. Výstavba pedagogické školy se sice nepodařila, ale spolek se pustil do vydávání vlastních periodik. Nejprve začala vycházet edice *Studie a texty k náboženským dějinám českým*, v počátku jako reakce na blížící se Husovo jubileum (1915) a množící se útoky na katolickou církev. Redakce se ujal dr. Jan Sedlák.⁽²¹⁾ Dále se jevílo jako nezbytné mít vlastní věstník⁽²²⁾, který by zajišťoval kontakt s ostatními odbory a členy MCM. Podařilo se jej vydávat jako přílohu *Našince* a pro členy odborů i samostatně. Následně začal vycházet náboženský a eucharistický časopis pro mládež *Pán přichází*⁽²³⁾. Nedlouho poté Matice tiskla eucharistické obrázky pro mládež a k prvnímu svatému přijímání. Ve stejném roce (1913) se zrodil významný pomocník v šíření poselství Matice – kalendář, který byl přístupný širokému okruhu čtenářů, poskytoval dobrou četbu i poučení. Svého významu nabyl ještě více během války.⁽²⁴⁾

Nezapomínalo se však ani na oblast školství. Byla zřízena živnostenská škola pokračovací, na níž byly od školního roku 1913/1914 otevřeny obory zámečnic-

Msgr. ThDr. Augustin Štancl
(5. října 1871 – 21. prosince 1962)

Prof. ThDr. Richard Špaček
(23. listopadu 1864 – 23. září 1925)

tví, krejčovství a stolařství. Byla to první škola tohoto typu v Rakousku-Uhersku, na které se povinně vyučovalo náboženství. Dále Matice založila mateřskou školu v Třebčíně a ve Vlastovičkách u Opavy.

Slibný rozvoj spolku zastavilo vypuknutí první světové války. Přerušena byla osvětová činnost, práce odborů, chyběly i potřebné příjmy z darů a členských příspěvků či papír na tisk. Ze škol pokračovaly jen mateřské školy a kurz pro dívky. V roce 1916 se podařilo převzít *Vychovatelské listy*, časopis, který dříve patřil *Spolku katolických učitelů*. Stal se orgánem *Pedagogické akademie*, do níž měly být soustředěni všichni katoličtí pedagogové a katecheti, aby spolupracovali ve „společné vědecko-praktické práci v oboru křesťanského vychovatelství národního“⁽²⁵⁾.

Konec první světové války, zánik monarchie a vznik nového státu – Československé republiky přinesly obtížné časy pro katolickou církev. Ta byla spojována s bývalým režimem, obviňována a haněna jako spojenec habsburské dynastie. Matice cyrilometodějská vyrazila do boje proti zákazu náboženství na školách, proti povolení rozluky manželství a zneplatnění církevního sňatku. Tomu se však zabránit nepodařilo. Během první republiky měla tedy MCM těžkou práci. K úspěchům se může řadit vydání *Nového katechismu* či samostatné vydávání spolkového věstníku pod názvem *Rodina a škola*. Šéfredaktorem se stal Augustin Štancl, který se po předchozí roztržce a vyloučení⁽²⁶⁾ opět vrátil do čela Matice cyrilometo-

Následování Krista je vždy nesnadné a těžké

Církev má hlásat milosrdenství, nesmí však přitom rezignovat na pravdu a požadavky křesťanského života – připomněl v kontextu říjnové synodální debaty papežský penitenciář, kardinál Mauro Piacenza. Právě on se každý den zabývá rozlišováním spravedlnosti a hledáním milosrdenství v duchovních záležitostech, když papežovým jménem uděluje rozhřešení ve věcech vyhrazených Svátému stolci.

Ve svém komentáři k probíhající synodě kardinál Piacenza varuje před umělou kontrapozicí milosrdenství a spravedlnosti. V Bohu totiž obojí tvoří jeden celek. To pouze my – vzhledem k naší nedokonalosti – prosazujeme buď jedno, nebo druhé, podle toho, co nám v té chvíli právě vyhovuje – to ovšem není poctivé. Dnes, když chce být někdo jako pastýř populární, mluví jen o tom, že Bůh je milosrdný, všechno odpouští... – podotýká kardinál Piacenza. Podle papežského penitenciáře však nesmíme zapomínat, že následování Krista se vždy nerozlučně pojí s určitou nesnadností a s askezí:

„Někdy se my pastýři necháme chytit do pasti a začínáme mluvit o tom, že nějaký morální zákon je příliš náročný. V té chvíli abstrahujeme od Boží milosti a tajemství Kříže, od nesnadnosti. Potom ale už nemáme pro lidi žádnou pomoc, nemáme pro ně žádnou odpověď.

Je to chyba, která se dnes děje poměrně často. Když my, pastýři, říkáme, že nějaký morální zákon, který se týká rodiny a manželství, je příliš náročný. Pokud popíráme například možnost zachovávat čís-

Kardinál Mauro Piacenza

totu – a jsou přece určité situace, v nichž je zdrženlivost jedinou cestou, a my tvrdíme, že je to příliš těžké. Samozřejmě, těžké to je. Ale copak na tomto světě nejsou těžkosti? A co tajemství Kříže? Copak náš Pán nevzal tuto tíži na sebe, aby nás vykoupil? Tato tíže a askeze je součástí křesťanského života. Nemůžeme ji jen tak vymazat a na lidi se jen usmívat, ke všemu přistupovat pozitivně a mluvit pouze o tom, co je pěkné. Je tady také tíže. Podstata je ovšem v tom, že i ona je pozitivní a krásná, protože patří k následování Krista.“

www.radiovaticana.cz, 19. 10. 2015

▶ dějské. Prostřednictvím tohoto časopisu Štancl šířil informace, názory o katolickém školství a propagoval myšlenku katolické školy mezi kněžími i laiky téměř po celé Moravě.⁽²⁷⁾ Co se týče oblasti školství, podařilo se zřídit mateřskou školu ve Velké Bystřici, měšťanskou školu u voříšek v Olomouci, později Matice převzala katolické školy v Hostálkové a v Pržně na Valašsku a v Jasenné. Od roku 1920 byla zavedena tzv. školská neděle, tedy jedna neděle v roce byla věnována školské a výchovné otázce. Při bohoslužbách byla pronášena kázání na toto téma a proběhla sbírka na katolické školství. Odpoledne pak byly organizovány veřejné přednášky. Zaslouhou MCM také proběhla revize učebnic náboženství. Matice též připravovala založení celostátního ústředí katolických školských spolků pod vedením československých biskupů, aby efektivněji koordinovalo činnost všech společností podporujících katolickou výchovu a vzdělávání. Částečně se tato snaha naplnila až v roce 1932, kdy vznikl *Ústřední výbor katolického školství československého v ČSR*.⁽²⁸⁾

V roce 1925 po úmrtí dlouholetého předsedy Matice prof. ThDr. Richarda Špačka⁽²⁹⁾ byl zřízen „Špačkův fond“ ve výši 10 000 Kč, z jehož úroků se mělo podporovat vydávání kvalitních katolických knih.⁽³⁰⁾

I v druhé polovině 20. let 20. století hrál spolek důležitou roli na poli církevního školství – podporoval mimo jiné školy v Přerově, Olomouci, Slavkově, Hošťálkové, Jasenné, Pržnu, Lukově, Holešově, Jundrově, Malenovicích, Strážnici, Nezamyslicích či Napajedlich.⁽³¹⁾ Oceňována byla rovněž matiční přednášková i vydavatelská činnost.⁽³²⁾

Ve 30. letech 20. století se však Matice musela potýkat s ekonomickými i personálními problémy, způsobenými odchodem či úmrtím funkcionářů a vysokými dluhy.

Nacistická okupace a vypuknutí druhé světové války přinesly útlak, nesvobodu, zákazy, perzekuci či likvidaci. Církevní školství prakticky přestalo existovat, byly zrušeny katolické spolky, organizace i tisk. V Matici došlo taktéž k různým omezením a zákazům, mimo jiné bylo v roce 1941 zastaveno vydávání *Výchovatelských listů*. V roce 1943 pak bylo nakla-

datelství MCM zlikvidováno a převzaly je pod svou správu *Lidové závody tiskařské a nakladatelské v Olomouci*.⁽³³⁾

(Pokračování)

Poznámky:

⁽¹⁹⁾ *Stanovy Matice cyrilometodějské v Olomouci z roku 1919*, s. 3.

⁽²⁰⁾ Více viz *tamtéž*, s. 8–9.

⁽²¹⁾ Msgr. Dr. Jan Evangelista Sedlák (4. prosince 1871, Třebíč – 8. května 1924, Brno) byl kněz, profesor a historik – zabýval se dobou mistra Jana Husa.

⁽²²⁾ Vydáván byl od roku 1913 do roku 1920, s přerušením během první světové války.

⁽²³⁾ Vycházel v letech 1913–1941.

⁽²⁴⁾ Více viz *Tricet let Matice cyrilometodějské v práci za křesťanskou výchovu a školu*. Olomouc 1930.

⁽²⁵⁾ *Tamtéž*, s. 38.

⁽²⁶⁾ Více viz Němec, Vít: *Augustin Štancl*, s. 72–93.

⁽²⁷⁾ Z počátku měla *Rodina a škola* okolo 5000 odběratelů, na konci 30. let přibližně 2000. Srov. Němec, Vít: *Augustin Štancl*, s. 94.

⁽²⁸⁾ Srov. Němec, Vít: *Augustin Štancl*, s. 101.

⁽²⁹⁾ Prof. ThDr. Richard Špaček (23. listopad 1864, Laškov – 23. září 1925, Olomouc) byl kněz, teolog a profesor dogmatiky. Třikrát byl také děkanem Teologické fakulty UP v Olomouci. Více viz Pojsl, Miloslav: *Děkani teologické fakulty v Olomouci*, in: Fiala Jiří – Kašpar Zdeněk – Mlčák Leoš – Pojsl Miloslav – Urbášek Pavel: *Univerzita v Olomouci (1573–2009)*. Olomouc 2009, s. 156–159.

⁽³⁰⁾ *Tricet let Matice cyrilometodějské v práci za křesťanskou výchovu a školu*, s. 46.

⁽³¹⁾ *Tamtéž*, s. 49.

⁽³²⁾ Více viz např. Dopis apoštolského nuncia ze dne 28. dubna 1930 či Dopis arcibiskupa Františka kardinála Bauera ze dne 11. března 1914, archiv MCM.

⁽³³⁾ Srov. Němec, Vít: *Augustin Štancl*, s. 112.

Návrat marnotratného syna (1)

*Jedné noci jsem pocítil, že je někdo vedle mne. Pocítil jsem přítomnost něko-
ho hrozně zlého. Byl to démon. Neviditelná bytost mě chytla za hrdlo a začala mě
škrtit. Cítil jsem, že umírám, že padám do temnot... (Adrian, 28 let)*

Moje máma se sama označuje jako „nepraktikující“. Otec z náboženství přijímá jenom to, co se mu hodí do jeho vlastní filosofie. Moji rodiče se vždycky objevovali v kostele jenom při významných událostech: především na svatbách, křtinách a pohřbech. Já jsem byl také pokřtěný.

Dětství

Když jsem měl teprve pár let, v mé rodině už to vypadalo dost špatně. Otec propadl alkoholu. Dostal se do dluhů a přišel o svou firmu. Žel, místo toho, aby vystřízlivěl a sebral se, upadal do ještě větší závislosti na alkoholu. Máma na to reagovala tím nejhorším způsobem: vztekem, pláčem, hysterickým křikem... Denně jsem musel slyšet hádky, scény, urážky, bříňkot předmětů, které se rozbíjely o stěnu...

Byl jsem vždycky nesmělé a polekané dítě. Utíkal jsem se tedy ke svým bujným představám. Uzavřel jsem se ve svém vlastním světě a mým nejlepším přítelem se stal televizor. Tehdy byla novinkou kabelová televize. Desítky kanálů, a v nich kreslené filmy od rána do noci. Příběhy plné nesmyslného násilí – učící především nekřesťanským vzorům, hodnotám a postojům. Televizi jsem měl ve svém pokoji, takže jsem si ji pouštěl, kdy jsem chtěl, a díval jsem se, na co jsem chtěl. Jednou v noci jsem se dostal na pornografii. Pocítil jsem strach a stud, ale zároveň neklid. Později, obzvlášť ve chvílích stresu, jsem myslel na to, že bych to mohl vidět znovu. V noci jsem zapínal televizi a vyhledával obrazy, které ve mně vyvolávaly vzrušení. Rychle jsem upadl do závislosti na onanii...

U prvního svatého přijímání jsem byl, ale s tím, že jsem moc nevěděl, o co jde. Řekli mi, že mám jít, tak jsem tam šel. Podobnou záležitostí bylo biřmování. O biřmování jsem věděl jenom to, že je nutné k tomu, aby člověk mohl mít svatbu v kostele. Na katechezích kněz mluvil hermetickým jazykem plným specifických obrátů, které jsou nepraktikujícím absolutně nesrozumitelné. Taková slova jako milost,

milosrdenství, svatost, panenství, blahoslavenství buď v jazyku laiků neexistují, nebo vyznívají hanlivě. Pro patnáctiletého, který nechodil neděli co neděli do kostela, jsou katechetovy argumenty něco jako pro svářeče kvantová fyzika. Žádné „souznění“. Navíc jsem si pomyslel: „Na co svatba v kostele? Tolik lidí spolu žije bez svatby a není žádný rozdíl mezi těmi, co měli svatbu v kostele.“ Svatost biřmování jsem přijal svatokrádežně. Při zpovědi jsem nepřiznal hřích masturbace ani sledování pornografie. Nevyznal jsem to, protože už jsem byl závislý, a já jsem s tím vůbec nechtěl přestat. A tehdy začaly mé problémy.

Satan mě chytil do smyčky

Zatoužil jsem poznat, jaké to je být s děvčetem, a hledal jsem příležitost, jak tu touhu realizovat. Zároveň jsem měl obrovský problém s navazováním kontaktů, což ještě víc zvětšovalo moji frustraci. Začal jsem pít, kouřit, potulovat se, utíkat z domu. Dostal jsem se mezi pankáče. Nosil jsem čiro, poslouchal jsem tvrdou, šílenou muziku. Vytrácel jsem se z domu, abych mohl jezdit na koncerty. Tehdy se mi zdála být oázou svobody Stanice Woodstock. Byl jsem tam celkem devětkrát. Teď, s odstupem času vidím, jak velké duchovní ohrožení (a nejenom duchovní) tam číhá na mladé, co nic netuší.

V jistou dobu jsem pevně věřil na anarchismus. Byl jsem přesvědčen, že svět se dá změnit k lepšímu revolucí. Vlastními silami – bez Boha. A že katolická církev je největší překážkou na takové cestě. Nenáviděl jsem církve. Dopouštěl jsem se rouhání a znesvěcení. Zesměšňoval jsem náboženské symboly, místa i posvěcené předměty. Urážel jsem kněze i řeholnice, posmíval jsem se Janu Pavlu II. Nic mi nebylo svaté. Šikanoval jsem čestné mladé lidi z oázového hnutí, kteří se mi pokoušeli pomoci. Posmíval jsem se jejich víře. Poškleboval jsem se tomu, že se za mne modlí.

Když mi bylo 18 let, přestal jsem chodit do školy a odešel jsem z domu. S rodinou jsem se nestýkal zhruba osm let. A vůbec jsem nechápal, jak moc svým blízkým ubližuji. Žil jsem na ulici jako tulák. Jezdil jsem vlaky po celé zemi na černo. Pil jsem všechno, co mi přišlo pod ruku. Dennodenně jsem byl opilý. Žebrał jsem a kradl, abych měl peníze a mohl si užívat... Za dva roky takového života jsem se stal úplným zlodějíčkem... Páchnoucí, zarostlý, špinavý, zavšivený...

Po jisté době jsem pocítil, že to už to tak dál nechci, že přestanu pít. Podařilo se mi přervat ten kruh. Nechodil jsem tam, kde bývali mně známí opilci. Poznal jsem jinou společnost, ty, co byli závislí na amfetaminu. Samozřejmě jsem do toho vletěl. Dokázal jsem nespát a nejíst sedm nebo osm dní po sobě... Jedné noci jsem po takovém maratónu pocítil, že je kdosi vedle mne. Pocítil jsem přítomnost něko-
ho strašně zlého. Byl to démon. Neviditelná bytost mě uchopila za hrdlo a začala mě škrtit. Cítil jsem, že umírám, že se propadám do temnot... Démon mě bral do pekla. Poprvé v životě jsem se tehdy začal modlit: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Pamatoval jsem si to ještě z dětství. Strašně jsem chtěl, aby Bůh byl. Dřív jsem říkal, že není, že to je lež, legenda, pohádka. A teď jsem hrozně chtěl, aby byl. A byl! Když jsem vyslovil slova „ale zbav nás od zlého. Amen“, démon mě pustil a byl pryč. Byl jsem vyděšený, ale živý. Oslepil mě záblesk světla a uslyšel jsem hlas jako hřmění přicházející zároveň z obou stran. Řekl mi: „Vstaň!“ Pamatuju si, že se to odehrálo v neděli, v dubnu roku 2006. Byla to Neděle Božího milosrdenství... V tu noc jsem přestal brát drogy. Už jsem si nikdy víckrát „nedal“. Znovu jsem zatoužil změnit svůj život.

Začal jsem hledat Boha

Chtěl jsem vědět, kým je a proč mě zachránil jeho osobní zásah. Vždyť jsem si peklo zasloužil. Žel, sveden zlým duchem, jsem Boha hledal všude, jenom ne v církvi. Krátce nato jsem poznal jednu dívku. Úplně mě pobláznila. Ovládla mě zvířecí náruživost. Citovým vydíráním jsem ji donutil ke společnému životu. Byla ještě panna. To je pro mne jedna z největších výčitek svědomí – dodnes mě to strašně pálí – a žel vždycky bude... Po jisté době

Pronásledování a zapomenutí

►
jsem poznal další dívku. Utekla z domu a neměla kde bydlet. Vzal jsem ji k sobě, aby se nepotloukala po ulicích. Zamílovali jsme se do sebe a žili spolu jako manželé. Když se něco stává na hříchu, dříve nebo později se to musí rozpadnout. Náš svazek vydržel dva roky. Skončil především mojí vinou. Ona si ráda vypila a já, když jsem hodně vypil, jsem býval strašně agresivní. Neovládal jsem se. Choval jsem se jako dobytek. Přestával jsem být sám sebou, jako by něco nade mnou přebíralo kontrolu... Pociťoval jsem tehdy jakýsi způsob nadvlády nad druhými, poněvadž se mě lidé strašně báli...

V roce 2009 jsem dostal Písmo svaté

Musím uvést ještě tento příběh, protože to je další zázrak. Stokrát jsem prošel kolem kláštera bosých karmelitánů. Brána mezi kostelem a hřbitovem byla vždycky zavřená. Jednoho dne jsem tudý šel, opilý, za ruku se slečnou, a brána byla otevřená. Stál v ní řeholník (možná to byl anděl?). Povídám: „Pochválen Ježíš Kristus!“ A zeptal jsem se ho, zda by mi nemohl dát Písmo svaté, že bych si je moc chtěl přečíst, ale že nemám peníze, abych si je koupil. K mému velkému překvapení řeholník odpověděl: „Počkej, hned ti ho přinesu!“ Vešel do budovy a vrátil se za tři minuty s Bibli v ruce. Chvilí jsme spolu mluvili. Přiznal jsem se mu, že žiji s děvčetem bez svatby a že se živíme hlavně krádežemi v obchodech. Vyprávěl jsem mu o mém dávném setkání s Bohem, o tom, že ho pořád hledám a že mám představu, že v Písmu svatém je obsažena pravda o něm, proto moc toužím si je přečíst. Řeholník tehdy zesmutněl a řekl: „Samozřejmě, musíš to přečíst. Prosím!“ A knihu mi daroval.

Pod vlivem četby Pisma svatého se moje myšlení začalo měnit. Probudilo se ve mně svědomí. Přišel jsem na to, že se takhle žít nedá. Že se to musí změnit. Nejdřív přestat krást. Ale jednoho dne jsme zase šli do obchodu. Žel, chytili nás při pokusu o krádež. Přijela policie a odvezli nás na úřadovnu. Mne propustili, ale moje děvče ne. Dozvěděl jsem se, že ji odvezli na místo, kde byla přihlášená. Jel jsem tam. Otevřel mi její nevlastní otec. Ukázalo se, že mě, mírně řečeno, podvedla v tom, kolik let jí je. Osmnácté narozeniny měla teprve před sebou. Podařilo se

Papež František ocenil úsilí nadace *Kirche in Not*, která v říjnu vypracovala a v Římě představila zprávu o křesťanech utlačovaných z důvodu jejich víry. Dokument pod výmluvným názvem „Pronásledování a zapomenutí“ mapuje poslední tři roky – 2013 až 2015. V písemném poselství, nesoucím podpis státního sekretáře kardinála Parolina, se píše: „Svatý otec se modlí za ty, kdo nesou veřejnou zodpovědnost, aby svědomitě bojovali nejenom za vymýcení náboženského pronásledování a diskriminace, nýbrž také podporovali mezinárodní spolupráci zaměřenou na jejich potlačení.“

Studie papežské nadace vypovídá o stále se zhoršujícím postavení křesťanů v 17 ze 22 sledovaných zemí. Počet států, označovaných za oblasti extrémního pronásledování, se zvýšil ze šesti na deset. K Číně, Eritreji, Íránu, Saúdské Arábii, Pákistánu a Severní Koreji se přidružily Irák, Nigérie, Súdán a Sýrie. V Iráku, který ještě před dvanácti lety čítal milion křesťanů, se jejich počet snížil na čtvrtinu. V Sýrii donutil pseudostát *Daesh* více než 120 000 křesťanů k volbě mezi konverzí a smrtí. Islamistický extrémismus se kromě Nigérie, kde uskupení *Boko Haram* pouze v diecézi Maiduguri zničilo 350 kostelů a donutilo 100 000 křesťanů k útěku, šíří také

v zemích, které byly dosud považovány za naději pro africkou církev – tedy v Keni, Tanzánii, Súdánu a jiných zemích. Odhaduje se, že více než 3000 eritrejských vězňů jsou křesťané, kteří byli uvrženi za mříže z náboženských důvodů.

Neméně nepříznivá situace panuje na asijském kontinentu. Silicí nacionalistická hinduistická hnutí v Indii opakovaně zaútočila na křesťanské menšiny a vyhrožovala smrtí kardinálu Telesphoru Toppovi, arcibiskupovi diecéze Ranchi. Na Srí Lance vedl buddhistický extremismus ke zkáze anebo uzavření 165 kostelů. V Pákistánu nadále zůstává ve vězení Asia Bibi, odsouzená k trestu smrti za apostazi, zatímco v Číně bylo jen v loňském roce uvězněno 449 náboženských představitelů. Málo zpráv přichází ze severní Koreje, kde Kim Čong-un vloni v březnu nařídil popravu 33 křesťanů, obviněných ze špionáže. Ve Vietnamu zavazuje zákon č. 92 náboženská uskupení, aby žádala o povolení ke shromažďování, zatímco kněžím vnucuje výchovné programy. Nový zákon o náboženských záležitostech, který se bude schvalovat v budoucím roce, situaci pravděpodobně ještě zhorší, vyplývá ze zprávy papežské nadace *Kirche in Not*.

www.radiovaticana.cz

mi s ní chvílku promluvit. V šoku z toho všeho jsem se vrátil domů.

Tehdy jsem hodně pil. Bylo léto a já jsem jel na Stanici Woodstock. Stál jsem tak u cesty a popíjel pivo a tu jde po cestě kněz v purpuru. Biskup. Zakřičel jsem: „Pochválen Pán Ježíš Kristus!“ Biskup přišel ke mně, aby se mnou promluvil. V jednom momentě vztáhl ruce nad mou hlavu a začal vzývat Ducha Svatého. Mluvil velice rychle, exaltovaným hlasem, se silou. Říkal, že mě vede Duch Svatý, že Panna Maria je stále se mnou a že mě budou ochraňovat všichni andělé a svatí. Také mi přikázal, že se mám modlit růženec, protože to bude můj ochranný štít. Nakonec nakreslil na mé čelo znamení kříže. Ucítil jsem příjemnou vůni oleje. Měl jsem dojem, že se na biskupově prstě objevil olej, ačkoliv dříve měl ruce úplně suché. Zaslepený jsem řekl: „Otče, pomazals mě na bojovníka.“ A on odpověděl: „Ano.“

Na podzim se ke mně vrátila moje dívka. Znovu utekla z domu. Potěšilo mě, že se vrátila, ale už jsme si nedokázali porozumět... Bylo příliš mnoho věcí, které jsme nedokázali zapomenout. Za ty dva roky se nahromadilo příliš mnoho zla... A já jsem ji nedokázal nepřijímat jako nástroj. Náš podivný svazek tehdy definitivně skončil. Jak už jsem napsal – něco, co se stává na hříchu, se musí rozpadnout. Takže se to rozpadlo. Tak, jak to začalo, tak to i samo skončilo. Po rozchodu se svou dívkou jsem znovu propadl alkoholu. Strašně jsem pil. Po celé tři měsíce jsem nevystřízlivěl, musel jsem být stále opilý: ve dne i v noci. A i tak jsem na ni nemohl zapomenout...

Prvního ledna roku 2010 mi došlo, že už mám dost. Že už nemůžu pít, jinak se sebou skončuji...

(Pokračování)

Z *Mitujcie sie!* 2/2015 přeložila -vv-

Pondělí 9. 11. 2015

6:05 Zkouška víry 6:20 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 6:30 Dana & Přátelé (3. díl): Fr. Bill Quinivan 7:00 Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebry 8:35 Přejeme si ... 8:50 Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry 9:10 VideoJournal české vědy 9:30 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí 10:00 Živě s biskupem: biskup Vlastimil Kročil 11:05 Hudební magazín Mezi pražci 11:45 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 11:50 Klaunský pohádkový kufřík (13. díl): O vztekle Fridolině 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Putování modrou planetou: Austrálie 12:50 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 13:10 Epydemye na Dostavníku 2012 13:40 Každý den je neděle 14:10 Duchovní malby (1. díl): Anděl 14:40 P. Rastislav Kršák, SVD – Papua – Nová Guinea (2. část) 16:00 V souvislostech (115. díl) 16:20 Můj Bůh a Walter: Vtělení 16:40 Salesiánský magazín [P] 17:00 Mše sv. s biskupským svěcením z Vatikánské baziliky [L] 19:00 Vatican magazine (835. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:35 Přejeme si ... 20:00 Na druhý pohled [L] 21:35 Terra Santa News: 4. 11. 2015 22:00 Noční univerzita: Manka a Josef Kutilovi – S Pánem Bohem na Šumavě 22:55 ARTBITR – Kulturní magazín s Michelle Moran 23:05 Vatican magazine (835. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:40 Noemova pošta: listopad 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 10. 11. 2015

6:05 Řemesélko, zlaté děnko: Rožnovské slavnosti 2015 7:45 V souvislostech (115. díl) 8:05 Hlubinami vesmíru 8:50 Vatican magazine (835. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 9:20 Muzikanti, hrajte 10:00 Setkání s účastníky 5. setkání italské církve v katedrále Santa Maria del Fiore ve Florencii [L] 11:35 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 11:40 Klaunský pohádkový kufřík (13. díl): O vztekle Fridolině 11:45 Ars Vaticana (16. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Sekty v Bolívii 12:35 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 12:50 Podobenství (4. díl): O pšenici a plevelu 13:20 Přejeme si ... 13:45 Noemova pošta: listopad 15:30 Mše svatá z Florencie [L] 17:45 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 18:00 Noeland (7. díl) 18:25 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 18:40 Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního 19:05 Harfa Noemova 19:30 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2015 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2015 22:00 Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry 22:20 Terra Santa News: 4. 11. 2015 22:40 Noční univerzita: Manka a Josef Kutilovi – S Pánem Bohem na Šumavě 23:40 Jak potkávat svět 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 11. 11. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2015 6:25 P. Rastislav Kršák, SVD – Papua – Nová Guinea (2. část) 7:45 Vatican magazine (835. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:15 Ars Vaticana (16. díl) 8:25 Pro vita mundi (89. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. (1. díl) 9:05 Kopec křížů 9:30 Charita Vsetín 9:50 Generální audience [L] 11:05 Hudební magazín Mezi pražci 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 ARTBITR – Kulturní magazín s Michelle Moran 13:00 Jezuité o:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

INDIE – na křižovatkách víry 13:20 Řeckokatolický magazín 13:40 Charita ve středu – pomoc ženám ulice (17. díl) 14:40 Hledal jsem svobodu 14:50 Probuzení Haiti 15:20 Žijeme mezi vámi 15:40 Vezmi a čti: Říjen 2015 16:00 Jak potkávat svět 17:25 Můj Bůh a Walter: Kristus 17:45 Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani 18:00 Tam a zpět 18:10 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2015 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (15. díl): O moudrosti 18:40 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 18:45 Otevřeno u pana Josefa Cukra 18:55 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 19:15 Terra Santa News: 11. 11. 2015 [P] 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk 21:25 Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Češi v dramatech 2. světové války [P] 22:40 Generální audience Svatého otce 23:10 Salesiánský magazín 23:25 Duchovní malby (1. díl): Anděl 23:55 Poslové naděje 0:25 Kalvária Nitrianské Pravno 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 12. 11. 2015

6:05 Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk 6:25 Putování modrou planetou: Austrálie 7:10 Harfa Noemova 7:40 Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 8:00 VideoJournal české vědy 8:15 Hudební magazín Mezi pražci 9:00 Terra Santa News: 11. 11. 2015 9:20 Podobenství (4. díl): O pšenici a plevelu 9:50 Přejeme si ... 10:10 Noemova pošta: listopad 11:45 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 11:50 Klaunský pohádkový kufřík (15. díl): O moudrosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Řemesélko, zlaté děnko: Rožnovské slavnosti 2015 13:55 Generální audience Svatého otce 14:25 Muzikanti, hrajte 15:00 Festival dobrých zpráv 2015: Soutěžní snímky festivalu – 1. část [P] 19:05 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 19:10 Klaunský pohádkový kufřík (16. díl): O čestnosti 19:20 Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního 19:30 Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2015 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (118. díl) [L] 21:25 Putování po evropských kláštirech: Františkánský klášter v Assisi, Itálie [P] 22:05 P. S. 22:15 Pod lampou: Nobelova cena: Tajemná neutrína [P] 0:20 Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2015 0:40 Můj Bůh a Walter: Kristus 1:00 Vatican magazine (835. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:30 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 13. 11. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2015 6:30 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 6:50 Putování modrou planetou: Austrálie 7:35 Kopec křížů 8:00 Duchovní malby (1. díl): Anděl 8:30 Řeckokatolický magazín 8:45 Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Češi v dramatech 2. světové války 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín s Michelle Moran 10:10 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 10:15 Na druhý pohled 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (16. díl): O čestnosti 12:00 Polední mod-

litba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Svatá Anežka 13:05 Ars Vaticana (17. díl) 13:15 Přejeme si ... 13:35 Epydemye na Dostavníku 2012 14:00 Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2015 14:20 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 14:30 Harfa Noemova 15:00 Festival dobrých zpráv 2015: Soutěžní snímky festivalu – 2. část [P] 19:00 Putování po evropských kláštirech: Františkánský klášter v Assisi, Itálie 19:35 Klaunský pohádkový kufřík (17. díl): O lakomosti 20:00 Kulatý stůl (186. díl): Dobrá smrt? [L] 21:35 Svatá Anežka 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Chci, abys byl [P] 22:25 Přejeme si ... 22:40 Hlubinami vesmíru 23:20 Dana & Přátelé (4. díl): Sean Forrest 23:55 Buon giorno s Františkem 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 14. 11. 2015

6:05 Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry 6:25 Kouzlo štipkých varhan 6:40 Dana & Přátelé (4. díl): Sean Forrest 7:10 Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy 8:45 Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk 9:05 Noeland (7. díl) 9:30 Sedmihlášky – Mám věneček, mám 9:35 Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního 9:45 Můj Bůh a Walter: Kristus 10:10 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 10:30 Epydemye na Dostavníku 2012 10:55 Misie na živo: Mons. Petr Esterka 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Chci, abys byl 12:35 Přejeme si ... 12:50 Vatican magazine (835. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:25 Pod lampou: Nobelova cena: Tajemná neutrína 15:25 Salesiánský magazín 15:40 Terra Santa News: 11. 11. 2015 16:05 Na druhý pohled 17:40 VideoJournal české vědy 18:00 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 18:25 Klaunský pohádkový kufřík (17. díl): O lakomosti 18:40 Muzikanti, hrajte 19:10 Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 (3. díl): Kategorie B: horolezecký a horský film [P] 19:30 V souvislostech (116. díl) [P] 20:00 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec [P] 21:00 Festival dobrých zpráv 2015: Soutěžní snímky festivalu – 1. část 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 15. 11. 2015

6:15 Kopec křížů 6:40 Lily 6:50 Zkouška víry 7:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (118. díl) 8:30 Podobenství (4. díl): O pšenici a plevelu 9:00 Putování modrou planetou: Austrálie 10:00 Mše svatá z kněžského semináře v Olomouci [L] 11:20 Harfa Noemova 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín s Michelle Moran 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (116. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne 13:25 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec 14:15 Muzikanti, hrajte [P] 14:50 Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Češi v dramatech 2. světové války 16:05 Léta letí k andělům (67. díl): Jan Suk 16:25 Buon giorno s Františkem 17:30 Rok vína 17:55 Sedmihlášky – Keď sem išel z rána [P] 18:00 Cirkus Noeland (26. díl): Roberto, Kekulín, Adam a Eva [P] 18:30 Desatero pro děti – Desáté přikázání: Nebudeš dychtit po majetku svého bližního [P] 18:40 Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 (3. díl): Kategorie B: horolezecký a horský film 19:00 Poselství svatých: Ignác z Loyoly 19:10 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Chci, abys byl 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Česká hudba na zámčích Moravy a Slezska: Hradec nad Moravicí [P] 20:35 V souvislostech (116. díl) 21:00 Festival dobrých zpráv 2015: Soutěžní snímky festivalu – 2. část 1:05 Na druhý pohled 2:35 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **adventní duchovní obnovu na téma „TOTO JE ČAS MILOSRDENSTVÍ“**, která má přímou souvislost s jubilejním Rokem obrácení v premonstrátském řádu a se Svatým rokem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 28.–29. listopadu 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 23. listopadu 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ – DIECÉZNÍ CENTRUM PRO SENIORY NABÍZÍ: 19. 11. 2015 – Akademie pro aktivní třetí věk – téma: „Podpora spirituálního života seniorů“ – Nové Adalbertinum, Hradec Králové.

15. – 16. 12. 2015 – adventní zájezd do Berlína na nádherné adventní trhy, za zajímavými památkami a po stopách nedávné historie. Odjedy: Brno, Svitavy, Litomyšl, Vysoké Mýto, Hradec Králové, Praha. Cena: 1090 Kč.

Informace a přihlášky: Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové
• tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 • e-mail: dcs@bihk.cz, web: www.dcskh.cz nebo www.simeon.cz.

Na Svatém Kopečku u Olomouce se v rámci oživení staré české tradice uskuteční **ve středu 11. listopadu 2015 OSLAVY SV. MARTINA**. Začátek v 17 hodin na Sadovém náměstí u sochy sv. Jana příjezdem sv. Martina na bílém koni s družinou, následuje rozdávání světla a zapalení donesených lampionů. Pokračuje se společným slavnostním průvodem kolem baziliky a scénou se žebrákem na podestě před bazilikou. Průvod skončí opět u sochy sv. Jana, kde bude drobné občerstvení.

VLASTIVĚDNÉ A KOSTELNÍ MUZEUM A MUZEJNÍ GALERIE BETLÉMŮ ŠVÁBENICE U VÝŠKOVA

Každou sobotu, neděli a státní svátky od 13 do 17 hod., a to **od 28. listopadu 2015 do 21. února 2016** je ve výstavní síni muzea **výstava o dvou významných osobnostech ve Švábencích: akademický malíř Petr Pištělka a hanácký spisovatel a farář Jan Vyhliďal**. Tato výstava obsahuje nepřeberné množství dokumentů těchto osobností. Obě muzea obsahují rovněž mnoho nových exponátů a muzejní galerie čítá již 1200 betlémů, vytvořených ze všech druhů materiálů. Muzea a galerie jsou otevřeny vždy v době konání výstav nebo po ohlášené domluvě se správcem muzea. Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni!

Pojedme oslavit Nový rok s Pannou Marií a společně se sv. Silvestrem poděkovat za rok uplynulý.
Pouť do Medjugorje v termínu 28. 12. 2015 – 3. 1. 2016.
Cena 2600 Kč + 55 EUR za ubytování včetně topení.
Chcete vyhrát cestu zdarma?
Více na www.vladkamedjugorje.cz;
vladka.medju@post.cz; tel. 737 089 267.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. LISTOPADU 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 11.	PO 9. 11.	ÚT 10. 11.	ST 11. 11.	ČT 12. 11.	PÁ 13. 11.	SO 14. 11.
Antífona	1136 1262	1637 1854	1734 1953	1587 1792	1708 1924	1741 1961	1666 1883
Žalm	784 883	783 881	783 881	783 881	786 884	786 884	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1136 1263	1638 1854	1734 1953	1723 1941	1708 1925	1864 1796	1666 1883
Antifony	1137 1264	1639 1855	1167 1296	1587 1792	1198 1330	1865 1797	1229 1364
Žalmy	1137 1264	813 914	1167 1297	813 813	1199 1331	813 914	1229 1364
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1639 1855	1735 1954	1587 1793	1710 1926	1865 1797	1668 1885
Antífona k Zach. kantiku	725 818	1639 1856	1586 1791	1588 1793	1710 1927	1865 1797	1669 1886
Prosby	1140 1268	1640 1856	1724 1943	1724 1943	1711 1927	1744 1963	1655 1886
Závěrečná modlitba	725 818	1640 1857	1586 1791	1588 1793	1589 1795	1866 1797	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141 1269	792 890	1172 1301	1187 1318	1203 1335	1219 1353	1233 1369
Antifony	1142 1269	1157 1285	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1369
Žalmy	1142 1269	1157 1286	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1370
Krátké čtení	1144 1271	1641 1857	1175 1305	1190 1322	1206 1338	1221 1356	1236 1372
Závěrečná modlitba	725 818	1640 1857	1175 1305	1191 1322	1206 1339	1222 1356	1236 1372
Nešpory:							
Hymnus	1132 1258	1145 1273	1642 1859	1736 1955	1727 1946	1714 1932	1866 1798
Antifony	1133 1259	1146 1274	1643 1859	1177 1307	1588 1793	1208 1341	1867 1799
Žalmy	1133 1259	1146 1274	1643 1860	1177 1308	1729 1947	1209 1341	1747 1966
Kr. čtení a zpěv	1135 1261	1149 1277	1646 1863	1737 1956	1588 1794	1717 1934	1867 1799
Ant. ke kant. P. M.	725 818	725 819	1647 1863	1586 1791	1589 1794	1717 1935	1867 1799
Prosby	1135 1261	1149 1277	1647 1863	1731 1950	1731 1950	1718 1936	1750 1969
Záv. modlitba	725 818	725 818	1640 1857	1586 1791	1588 1793	1589 1795	1866 1797
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Liturgická čtení

Neděle 8. 11. – 32. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 17,10–16
Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10
Odp.: 1 (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Žid 9,24–28
Ev.: Mk 12,38–44

Pondělí 9. 11. – svátek Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1–2.8–9.12
nebo 1 Kor 3,9c–11.16–17
Ž 46(45),2–3.5–6.8–9
Odp.: 5 (*Proudy bystřin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)
Ev.: Jan 2,13–22

Úterý 10. 11. – památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Mdr 2,23–3,9
Ž 34(33),2–3.16–17.18–19
Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7–10

Středa 11. 11. – památka sv. Martina

1. čt.: Mdr 6,1–11
Ž 82(81),3–4.6–7
Odp.: 8a (*Povstaň, Bože, sud zemi!*)
Ev.: Lk 17,11–19

Čtvrtek 12. 11. – památka sv. Josafata

1. čt.: Mdr 7,22–8,1
Ž 119(118),89.90.91.130.135.175
Odp.: 89a (*Naveky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)
Ev.: Lk 17,20–25

Pátek 13. 11. – památka sv. Anežky České

1. čt.: Mdr 13,1–9
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 17,26–37

Sobota 14. 11. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Mdr 18,14–16; 19,6–9
Ž 105(104),2–3.36–37.42–43
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 18,1–8

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SLONI A KAPRADÍ

C. S. Lewis • Z angličtiny přeložil Tomáš Adámek
Odpovědný redaktor Alena Švecová
Úvod Walter Hooper, Oxford

Sbírka esejů, která přináší Lewisův originální pohled na otázky spojené s krizí autority, možnostmi styku s mimozemským životem, apokalyptickou vizí poslední noci světa, smyslem studia v době války, účinnosti křesťanské modlitby či podstatou a důležitostí odpuštění v lidském životě. Lewis je obecně znám jako obhájce pravověrného křesťanství. V těchto osmi esejích se projevuje jako energický pisatel a mistr anglicky psané prózy týkající se náboženského myšlení a křesťanské praxe. Žádná část této knihy však není abstraktní či suchou teologickou prací.

Návrat domů • Druhé vydání
Váz., 114x185 mm, 112 stran, 175 Kč

MYSTAGOGIE VÝKLADU 118. ŽALMU SVATÉHO AMBROŽE

David Vopřada • Předmluva Mons. Cesare Pasini, prefekt Apoštolské vatikánské knihovny

Církevní otcové nepřestávají svými spisy inspirovat ani dnešní teology, pastýře církve a ostatní, kteří se snaží pochopit, jak Kristův příběh předávat dnešnímu člověku. Předkládaná kniha si klade otázku, proč svatý Ambrož svůj monumentální *Výklad*

118. žalmu sepsal. Studium nábožensko-kulturního kontextu a samotného spisu dospívá k závěru, že se jedná o mystagogický text, který má za pomoci duchovní exegeze Písma svatého již pokřtěné křesťany dovést v životě ještě dále, aby mohli Krista zahlédnout a poznat v různých skutečnostech vlastního života. Tyto způsoby Kristovy přítomnosti v současném světě jsou pak tematizovány. V českém prostředí se jedná o dosud nejobsáhlejší uvedení do Ambrožovy teologie a biblické exegeze.

Pavel Mervart
Váz., A5, 446 stran, 399 Kč

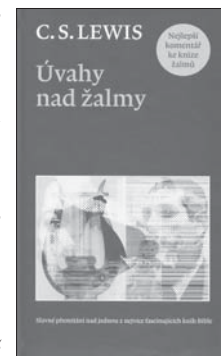

ÚVAHY NAD ŽALMY

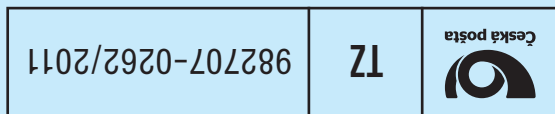
C. S. Lewis • Z angličtiny přeložily Jana Pošmourná a Alena Švecová • Odpovědný redaktor Pavel Štíčka

Lewisovy úvahy nad vybranými žalmy přináší nový inspirující pohled na tuto sbírku hebrejské poezie a otevírají před čtenářem nové možnosti pohledu na celou knihu Žalmů. Vrací jí to, na co mnozí pozapomněli: že jde především o poetické vyjádření vztahu mezi člověkem a Bohem.

Návrat domů
Váz., 114x185 mm, 136 stran, 220 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
 Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrace: značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.